

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Q. C. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2014, č. j. MV-105988-3/SO-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 106/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce měl v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání dle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 18. 2. 2013 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 15. 3. 2013, č. j. OAM-9082-17/DP-2013, žádost žalobce zamítl dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nesplňoval podmínku trestní záchovalosti, když byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2011, č. j. 6 To 122/2011, odsouzen za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 zákona č.

40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem a zkušební dobou 2 roky. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-54469-5/SO-2013, výše uvedené rozhodnutí zrušila, jelikož žalobce byl účasten amnestie prezidenta republiky a uložený trest mu byl prominut.

[2] Prvostupňový orgán rozhodl o žádosti žalobce znovu rozhodnutím ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM-9082-51/DP-2013, jímž žádost zamítl dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z výpisu z evidence rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce byl odsouzen pravomocným rozsudkem okresního soudu v Tachově ze dne 2. 7. 2013, č. j. 2 T 131/2012 – 667, za pokračující přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem a zkušební dobou 18 měsíců, a pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 3 T 41/2014 – 27, za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců s podmíněným odkladem a zkušební dobou 2 roky a k trestu zákazu činnosti. Rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 10. 2014, č. j. MV-105988-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 106/2014 – 46, (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud uvedl, že dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které se dle § 44a odst. 3 téhož zákona obdobně vztahuje také na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, *nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců*. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, zákonodárce shledává jako závažnější překážku, což vyjádřil v samostatném ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona, jejichž aplikace se žalobce domáhá, dopadají na ostatní trestnou činnost, tj. i na spáchané trestné činy nedbalostní. K výkladu § 174a zákona o pobytu cizinců soud dále dodal, že toto ustanovení stanoví kritéria, která je nezbytné zohlednit při „posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí“, nikoli že správní orgány jsou povinny v každém jednotlivém případě a v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí zohledňovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Kritérium přiměřenosti je možno zohlednit toliko v těch případech, kdy zákon posuzování přiměřenosti umožňuje, v případě aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tomu tak není.

II. Kasační stížnost

pokračování

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V kasační stížnosti prezentuje totožnou argumentaci jako v řízení před krajským soudem. Předně setrvává na názoru, že správní orgány měly v řízení o jeho žádosti postupovat dle § 46 odst. 1, resp. § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců namísto postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat toliko na zrušení stávajícího pobytového oprávnění, a nikoliv v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu. Tímto chybným postupem se správní orgány vyhnuly posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[5] Druhá stížná námitka spočívá v tom, že správní orgány chybně interpretují ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že bylo vůlí zákonodárce posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů, neboť jen tak lze garantovat jejich spravedlnost. Pokud je trestné jednání přímým důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění, správní orgán je povinen minimálně intenzitu tohoto jednání posoudit a to společně s jinými faktory vztahujícími se k přiměřenosti rozhodnutí.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je otázka, zda správní orgány aplikovaly v posuzovaném případě správná ustanovení zákona o pobytu cizinců, a dále otázka, zda z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí v případě všech meritorních rozhodnutí dle tohoto zákona.

[9] Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 3 vztahuje obdobně*. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)*. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*.

[10] Šestý senát Nejvyššího správního soudu se v nedávné době opakovaně zabýval interpretací uvedených ustanovení v případech obdobných situaci stěžovatele. V rozsudku

ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 – 47, výslovně konstatoval, že *spáchá-li cizinec, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, úmyslný trestný čin, správní orgán mu dobu platnosti povolení neprodlouží podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců*. Neuplatní se tedy § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Obdobně bude postupovat správní orgán i v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin (zde dokonce opakovaně), což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V tomto smyslu jde o speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, které umožňuje zrušit vízum (a tedy neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu) z řady jiných důvodů (obecně nesplnění kterékoli z podmínek pro udělení víza). To, že mezi těmito podmínkami je i trestní zachovalost ve smyslu § 174 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nevylučuje uplatnění speciální skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a). Tyto závěry potvrdil šestý senát i v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 6 Azs 225/2015 – 16, a není důvod se od nich odchýlovat ani v nyní posuzovaném případě. Správní orgány postupovaly v souladu s dikcí zákona a nelze jim vyčítat, že se tímto postupem vyhnuly posuzování přiměřenosti rozhodnutí do osobního a rodinného života stěžovatele.

[11] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Stěžovatel má za to, že je třeba posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů. Takový závěr však z citovaného ustanovení v žádném případě nevyplývá a nelze jej dovodit jazykovým ani jiným výkladem. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) se však přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje. Takový závěr je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností, a to ochrana formou přísnější právní úpravy, která v posuzovaném případě vede k neprodloužení pobytového statusu stěžovatele bez zkoumání přiměřenosti důsledků takového rozhodnutí.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

[14] Stěžovatel ke své kasační stížnosti připojil návrh, aby jí byl přiznán odkladný účinek. O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu